

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Estem en els moments decisius en què s'haurà de fixar la veritable situació d'Espanya i del seu Govern legítim, des de l'organisme de Ginebra. Caldrà saber d'una vegada si la S. de N. està disposada a restablir els principis del Dret internacional, a l'empar del qual la declaració de l'Assemblea, no es podria apartar de reconèixer implícitament la condició de víctima a la nació espanyola i, per tant, de condemnar els agressors. Les justes reclamacions d'Espanya han estat formulades pels representants espanyols; davant l'Assemblea, amb valentia i eloqüència incontrovertible, i ja no és possible el diferiment de tota resolució. Per això l'ambient ginebrí ha experimentat un canvi notable en relació al nostre conflicte. I la tenacitat de la delegació espanyola ha estat tan ferma, com visibles són els efectes d'una activitat desconeguda en les esferes diplomàtiques. Així podem constatar que el nostre conflicte es troba col·locat en primer pla, i que l'informe espanyol, elevat a la S. de N., ha produït els efectes desitjables, ja que ha possibilitat, malgrat totes les resistències i les habilitats posades en joc, que es vagi a una fórmula d'acord, en la qual hi constarà la petició d'evacuar els combatents estrangers i el restabliment immediat del comerç d'armes a favor del Govern de la República. En aquestes hores, l'elaboració del text de la resolució definitiva, manté en discreta vigilància la delegació espanyola, per tal com no voldrà contraure un compromís sense posar-se en constant comunicació amb el Govern del nostre país.

ALFIL

L'ESPANYA DEL SEGLE XX

Sota el domini de la plutocràcia i del militarisme

XVIII

Els corifeus de la causa germànica, troben un motiu d'engrescament amb la decisió del general alemany governador de Brusel·les, qui ha ordenat la destrucció del monument d'en Ferrer i Guàrdia, aixecat en aquella capital. Es a començaments de l'any 1915, quan s'esdevé aquest fet. La guerra es troba en aquest període quelcom encalmada, però no manquen sotragades per a mantenir les visions d'horrors. Ara és a Itàlia on es produeix una gran tragèdia. Per efecte d'uns terrairèmols resta destruïda la província d'Aquila, i la regió dels Abruzos experimenta la destrucció de 17 pobles i altres 27 sofreixen danys de consideració, amb un total de víctimes superior a 30.000.

Malgrat el convenciment de què Espanya té ja la sort feta en relació al gran conflicte que s'ha estès per Europa, alguns polítics insisteixen en exterioritzar llurs sentiments en favor d'un o altre dels bàndols belligerants. El nostre país podrà debatre's en discussions partidistes, portat per la influència dels seus homes representatius, però està ben lluny de deixar-se emmenar a participar en la conflagració. I en aquest sentit ni tan sols la vida parlamentària ha experimentat cap mena de commoïó; s'han discutit a les Corts els pressupostos i el projecte de bases navals, sense grans obstacles.

Entrats a la primavera de l'any 1915, com a conseqüència de l'encariment del cost de la vida, els obrers formulen modestes demandes d'augment dels salaris. No són pocs els casos en què els explotats han de recórrer a moviments de vagues. Aquesta situació de malestar social dura llarg temps, i com a referència curiosa esmentarem les característiques de dues vagues circumscrites en la comarca de Vic. Una d'aquestes és la dels torners de dues importants torneries mecàniques de Torelló, en la qual s'hi debat la concessió d'un ral d'augment en els jornals, i s'allarga el moviment a través de setmanes i setmanes, abans d'arribar-se a una solució. I l'altre conflicte, també per demanar un augment, no superior a dos rals diaris, es manté moltes setmanes, a Vic, entre obrers i patrons del ram de la construcció, secció de paletes i manobres. Les incidències d'aquests moviments que deixem consignats, revelen l'absència absoluta de tot sentit pràctic en la generalitat de la burgesia catalana, i enceten un període d'exacerbació social, que mantindrà Catalunya en constant inquietud.

Bo serà retreure en aquests moments de folia les teories del general alemany Von Bernhardt, recollides del seu llibre «El nostre avenir». Diu el general: «Sense la guerra, les races inferiors i degenerades arribarien, per la massa i la potència del capital, a ofegar els elements sans i capaços de fructificar, i un retrocés general en seria la conseqüència. Es en la selecció on precisament resideix la força creadora de la guerra, i essent sols aquesta capaça de produir-la, la guerra esdevé una necessitat biològica, un regulador de la vida de la humanitat, del qual no se'n pot prescindir, perquè, sens ella, una evolució malsana s'efectuaria, excloent tot perfeccionament de l'espècie, i, per consegüent, tota cultura vertadera. Si, doncs, el principi biològic de les ciències naturals basta a convèncer-nos de què la guerra és un element necessari de l'evolució, s'arriba al mateix resultat mirant-la sota el punt de vista moral, puix que la guerra no és solament una necessitat biològica, perquè en certs casos passa a ésser una obligació moral, i, com a tal, un mitjà indispensable de civilització. En fi, és precís considerar, a més, que una guerra portada d'una fàisó cavalleresca, amb armes lleials, representa una lluita d'un caràcter més moral que aquella que, baix la cobertura d'una pau exterior, sols intenta aterrar l'adversari per la potència del diner i per mitjà de la intriga política, sense vergonya. Quan, doncs, la potència, entesa en el sentit més noble de la paraula, serà posada en qüestió, és a dir la potència de realitzar els fins propis de la seva civilització, de viure el seu propi ideal; quan no es trobi cap mitjà d'assegurar els béns més elevats d'una nació, la guerra és un deure».

I així acaba l'exposició del general germànic qui ha recollit, purament, la filosofia que ha dominat fa més d'un segle en les Universitats oficials de l'Alemanya:

«La guerra és precisament la més alta expressió de la voluntat de la civilització i el mateix idealisme en fa una necessitat».

Mentre hi hagi qui s'inspire amb aquestes velles concepcions germàniques, serà possible que al món imperi la pau? — DEMO.